

தனின் மறேக் கு பருவ மழயையும் , தனின் கிழக் கு பருவமழயையும் கரோரத் தாண்டவமாடும் மழகைக் காலங்களில் என தாயோடு பயனித் திருக்கிறேன் . அந்த மழயின் கடுமயில் மாட்டிக் கொள்ளும் தருவாயில் நான் நனைத்துவிடக் கட்டாது என பதற்காக அவள் போரத் தியிருக்கும் முக்காட்டை எனக்குப் போர்தி, தனது குஞ்சுகளை அடகைக்கும் கரோழியைப் போல எனனை காத் து நினு எனக்கு வரவணைபிய ஜீ ரத்தயையும் , ஜலதோஷத்தயையும் அவள் ஏற்றுக் கொண்டு அவதிப்படுவாள் . அப்போது கட்ட மழயில் . தப்பித்த ஆனந்தம்தான் மலேலோங்கியதே தவிர எனக்காக துன்பத்தை ஏற்ற அந்த கருணையின் வடிவம் திரியவில்லை.. .

ஆண்டுகள் கழிந்தன நானும் பெரியவனானேன் . நண்பர்கள் வட்டாரமும் அதிகரித்தது . நாடோடிப்போல ஊர் சூற்றுவது . இரவில் ஊர் சூற்றிவிட்டு இரவு நடுநிசியில் தந்தையின் ஏசலுக்கு பயந்து பயந்து கதவதை தட்டும் போது எனக்காக கண்ணுறங்காமல் காத் திருந்து கதவதை திறப்பாள் . அப்போது கட்ட தந்தையின் ஏசலிலிருந்து தப்பித்த பெருமச்சுத்தான் வந்தததே தவிர எனனை ஒரு போர் வீரன்போல காத் த என அன்னையின் வீரம் விளங்கவில்லை..

வந்தது என கல்லரி நாட்கள் ஊரவைவிட்டு, என குடும்பத்தை பிரிய நிறும் வளே . இதுவரை எனனை நிமிடம் கட்ட பிரியாமல் எனனையே சூற்றிக் கொண்டிருந்த என அன்னையின் கண்கள் குழமாகியது அதைக் கட்ட புரிந்துக் கொள்ள முடியா வண்ணம் கல்லரிக் கனவுகள் என கண்ணை மறத்துவிட்டது .

கல்லரியில் படிக் கும் நாட்களில் என அம்மா தினந்தோறும் போன போட்டு பசுவாள் ... " தங்கம் , ராஜா, என கண் மனி எப்பிப்பா இருக்கே... சாப்பியா..? உடம்பு நல்லா இருக்காமா...? ரோடல நறயை வண்டிகள் வரும் பாத் துப் போடி ராஜா.... சிலவுக கு பணம் இருக்கா...???" இப்படி கணிவின் முகவரியாய் என தாய் .. நானோ.. " இருக்கமேமா..... எரிச்சல் பட்டுக் கொண்டு..... சரி.. சரி.. பணம் மட்டும் பங்கல் போட்டு விடுங்க... அப்புறம் பசூறனே..." என்று வடுகெண்டு போனகை கட செய்யும் போது, பணத்தின் வருகைக்காகத் தான் மனம் காத் திருந்ததே தவிர என அன்னையின் உள்ளார்ந்த அன்பு திரியவில்லை.. .

ஆண்டுகள் கடந்தது... கல்லரியையும் முடித்தனே ... எல்லோருக்கும் இடமலித்த வளகைகூடா.. எனனையும் ஆரத்தழவி அனதைத்தது.... அப்போதுதான் நான் மனிதனாக ஆனேன் .. இந் த பாலவைப்பிரதசேம் எனனுள் தங்கிக் கிடந்த பாச ஊற்றுகளை வளிக் கொணர்ந்தது.. நல்ல சூற்றுக்கு அலநைது திரியும் போது தான் என அனனை பாசத்துடன் ஊட்டிவிட்ட உணவின் சுவதைத் திரிந்தது.. .

கடும் குளிரில் இங்கு நடுநடுங்கி படுக்கும் போதுதான் என்னைப் போர்த்தி விட்டு என்னைத் தாலாட்டிய என் அன்னையின் ஸ்பரிசம் திரிந்தது. நோய்வாய் பட்டு கவனிக்க நாதியில்லாமல் இங்கு கிடக்கும் போதுதான் என் அன்னையின் அரவணைப்பின் ஆழம் திரிந்தது... இப்படி பல பல நிகழ்வுகளில் என் அன்னையின் அரவணைப்பை இந்த வந்த மணலில் நினதைத் து நினதைத் து ஏங்கியிருக்கிறேன்....

என்னுள் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய என் இன்றும் கிஞ்சிற்றுக்கூட மாறாமல் அதே அன்போடு என்னை ஆரத் தழுவுகிறாள் தன்னுடைய பச்சைகளால். அதே விசாரிப்புகளோடு என் அன்னையின் தொலைப்பேசி அழைப்பு.. அதே நேசீப்பின் வார்த்தைகள் அவளிடத்தில்... நெஞ்சை அடக்கும் அழுகையில் கண்கள் கண்ணீர் ரதை வளிக் கொணற " அம்மா உன்னை நேசிக்கிறேன் " என்று சொல்ல வார்த்தை வராமல்... கண்ணீர் தோய்ந்த கண்களோடு இறுக்கி கட்டி அனகைக்கிறேன் தொலைப்பேசியை....

லால் தமிழன்

source: தமிழ்சாரல்.காம